

BOŽJA BESEDA DANES

Revija Slovenskega bibličnega gibanja ISSN 131-5772 XIX (2012)

PRAVIČNOST V LJUBEZNI

1

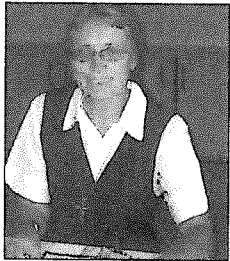

*Odhajam gor k svojemu Očetu
in vašemu Očetu, k svojemu Bogu
in vašemu Bogu.*

Jn 20,17

UVODNA BESEDA

s. Snežna Večko, predsednica SBG

Blagoslovljeno velikonočno praznovanje, v katerega smo kot v morje potopljeni od samega praznika velike noči do njegove dopolnitve v binkoštih! Ta čas je gostija vseh dobrin, ki nam jih Bog velikodušno naklanja zaradi smrti in vstajenja svojega Sina.

Jaz jo tokrat okušam tam, kjer se je veselijo kot nečesa pred kratkim podarjenega, kar jim je prineslo neizmerno izpolnitev. Da, takšno je doživljanje krščanstva pri prebivalcih tihomorskih otokov, kamor je evangeljsko sporočilo zaradi njihove »izgubljenosti« sredi oceana prodrlo nazadnje. Prvi misijonarji v 17. stoletju so zasadili križ na enem od Salomonovih otokov in še danes je na tem mestu župnija Svetega križa. Nekatera področja pa letos praznujejo šele stoletnico pokristjanjenja. Kljub temu že cvetijo domači pokli-

ci in pri njihovi rasti imam svoj delež tudi jaz kot slovenska redovnica in biblicistka. V kraju Tenaru na otoku Guadalcanal je sredi džungle urejen misijon, kjer so očetje lazaristi na prošnjo treh salomonskih škofov prevzeli vodstvo bogoslovja. Od 1993 so v bogoslovju Svetega Marijinega imena predavanja iz filozofije, od 2008 pa celotna teologija. Naš profesor dr. Drago Ocvirk je tukaj odkril žejno polje, ki čaka delavcev, in tako sem tudi jaz začutila klic, da zasadij vanj semena Besede. Tako predavam eksegezo Peteroknjižja, Psalmov in modrostnih knjig ter biblično hebrejščino. Bogoslovcev je to akademsko leto devetintrideset.

Ob nedeljah v živo doživljam utrip mlade Cerkve v vaških cerkvicah, zgrajenih po naseljih sredi džungle, kamor ljudje pripešajo tudi z več ur oddaljenih domov. Podobno kot v Sloveniji še ne tako zelo daleč nazaj. Ta nedeljska srečanja okrog Jezusovega oltarja so pravzaprav edino druženje med različnimi vami. In v teh bogo-

služjih živahno sodeluje mlado in staro. Največ je vsekakor otrok, ki radovedno opazujejo in se nasmihaajo belopolti redovnici; so pa zaradi uradnega jezika angleščine šolski otroci že sposobni preprostega pogovora. Bogoslužno skupnost na začetku maše vedno pozdravi predsednik cerkvene skupnosti, ki izreče tudi dobrodošlico misijonarju mašniku in misijonarki. V bogoslužju velikega tedna sicer nismo prepevali pesmi vrhunskih evropskih glasbenih ustvarjalcev, pač pa je bojni krik iz mladih grl naznanil ples, ki so ga večkrat med mašo ob ritmični glasbi predvajali v tradicionalna oblačila odeti in pobarvani črnopolti plesalci in plesalke. Pač, sodelovanje s tistim, kar znajo in je za evropska ušesa in oči prava paša.

V tokratni številki še nadalje posvečamo precej pozornosti metodam dela s Svetim pismom. Tovrstni članki so prispevki slušateljev biblične specializacije na Katehetsko pastoralni šoli.

Božja beseda danes je revija, ki jo izdaja Slovensko biblično gibanje.

Revija izhaja štirikrat letno (marca, junija, septembra in decembra).

Naslov gibanja in uredništva:

Poljanska 2, 1000 Ljubljana,
tel.: (01)43-14-278, (01)43-25-105 in
(02)25-24-472, <http://sbg.rkc.si/>

Uredniški odbor:

doc. dr. s. Snežna Večko (odgovorna urednica),
terezija.vecko@guest.arnes.si
doc. dr. Marijan Peklaj (zanimajo me),
marijan.peklaj@guest.arnes.si
prof. Bogomir Trošt (dogajanja)
bogomir.trost@rkc.si

Cena: priporočen dar 5 EUR na leto
Transakcijski račun pri Krekovi banki:
št.: SI56 2420 0900 4563 958

Priprava in izvedba: Salve d. o. o. Ljubljana

Vsebina

UVODNA BESEDA (doc. dr. s. Snežna Večko)..... 2

MODROST ŽIVLJENJA

Biblična teologija smisla (Marjeta Longyka) 3
Hoja za Jezusom (Biblična skupina Andreanum, Franček Smole)..... 7

METODE DELA S SVETIM PISMOM

Identifikacija (s. Cirila Hostnik) 9
Žebel s križa (Dušan Strlič) 10
Služba nekega drevesa (Tatjana Rupnik) 15

Opravičujemo se, da so v prejšnji številki BBD po pomoti izostale položnice. Prilagamo jih v tej številki. Hvaležni bomo za vaš prostovoljni prispevek za revijo (zaželen prispevek je 5 EUR).

MODROST ŽIVLJENJA

Marjeta Longyka

BIBLIČNA TEOLOGIJA SMISLA

Nadaljevanje iz prejšnje številke

Odrešenje

Kaj je odrešenje? To je skrivnostni pojem, ki ga vsak človek lahko definira zase, kot ga izkuša. Meni pomeni odrešenje to, da se lahko vedno, vsak trenutek, v sreči in nesreči, družim s Kristusom. Nikoli ni od mene dlje kot zrak, ki ga diham.

»Vladimir Truhlar v slovitom Leksikonu duhovnosti uči: »Na splošno pomeni beseda odrešenje dokončen izhod iz stanja, ki ga je človek občutil kot težo, tlačjenje, zatiranje, ječo, a hkrati kot zlo, ki se je človeku zdelo, da se ga z lastnimi silami ne more otresti, - za zlo socialne narave, za boleče meje-ječe biološke in duhovne narave, za živ občutek, kot da človeška eksistenca nima smisla, za ukleknjenost v krivdi pred Absolutnim, Bogom itd.« »Kako torej človek čuti in pojmuje odrešenje, je odvisno od tega, kako čuti in pojmuje zlo, ki ga utesnjuje. Če nimaš živega občutka potlačeniosti, če zla

ne zaznavaš, tudi po odrešenju ne hrepeniš,«¹ piše Branko Cestnik.

Odrešenje v Stari zavezi

V Svetem pismu ima odrešenje središnji pomen, tako da je postalo eno od božjih imen: *Bog našega odrešenja* (Ps 65,6), *skala našega odrešenja* (Ps 95,1). V Stari zavezi pomeni odrešenje lahko blagostanje, zdravje, moč in rast družine, pa tudi izpolnitev božjih obljub in božji blagoslov:

Pokaži nam, GOSPOD, svojo dobroto, daj nam svoje odrešenje! /.../ Zares, blizu je njegova rešitev tistim, ki se ga bojijo, da bo slava prebivala v naši deželi. Dobrota in zvestoba se bosta srečali, pravičnost in mir se bosta poljubila. Iz zemlje bo pognala zvestoba, z nebes bo gledala pravičnost. GOSPOD bo tudi dal, kar je dobro, naša dežela bo dajala pridelek. Pred njim bo šla pravičnost in utirala pot njegovim korakom. (Ps 85,8.10-14; prim. Ps 91; 94,18-23; 103; 106; 112; 113; 128; 130,7-8; Sof 3,14-20)

Kdor izpolnjuje zapovedi, je deležen odrešenja:

Kdor daruje hvalno daritev, mi izkazuje čast, kdor hodi pravo pot, mu pokažem Božje odrešenje. (Ps 50,23)

Odrešenje v Novi zavezi

Vrh odrešenja je obljubljeni in pričakovani odrešenik, Kristus:

Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov. (Mt 1,21)

K spreobrnjenju nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike. (Lk 5,32)

Odrešenje je v našem Bogu, ki sedi na prestolu, in v Jagnjetu. (Raz 7,10)

Zdi se, da je smisel odrešenja v Svetem pismu tako samoumeven, da Sveto pismo izrecno o tem ne piše. Ker je vsebina odrešenja vezana na izpolnjene božje obljube, pa je smisel odrešenja povezan s smislom zavez, ki jih Bog sklepa z ljudmi. Kot smo videli v prejšnjem poglavju o odrešenju v Stari zavezi, je to blagostanje človeka in njegovo sožitje z Bogom; tudi v Novi zavezi:

Tedaj sem zaslišal v nebesih močen glas, ki je rekel: »Zdaj je prišlo odrešenje, moč in kraljevanje našega Boga ter oblast njegovega Mesija, zakaj vržen je bil obtoževalec naših bratov, ki jih je dan in noč obtoževal pred našim Bogom. (Raz 12,10)

Trpljenje

S trpljenjem se najprej srečamo v Prvi Mojzesovi knjigi, v pripovedi o izgonu iz Raja. Po grehu, po ločitvi od Boga, je prišlo na zemljo trpljenje, bolezen, bolečine, nerazumevanje v medosebnih odnosih, smrt.

¹ Cestnik, B. (2005). *Kaj je odrešenje?* V: Družina, letn. 54, št. 12 (20. 3. 2005). Dostopno na: <http://www.druzina.si/icd/spletnastran.nsf/all/40D6025A78E24993C1256FC80044DC12?OpenDocument>

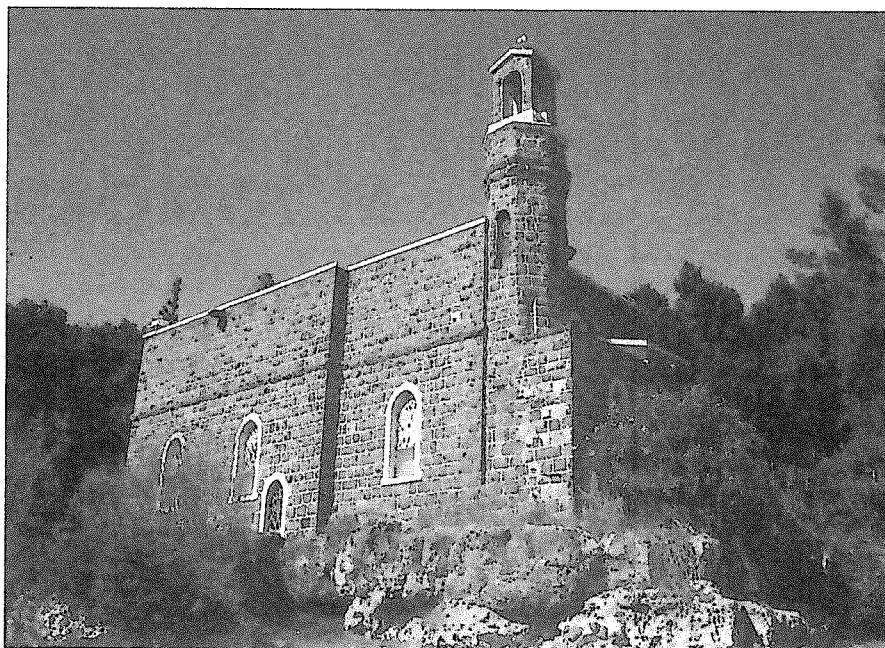
Ženi pa je rekel: »Zares, mnogo boš trpela v svoji nosečnosti in v bolečinah boš rojevala otroke. Po možu boš hrepenela, on pa bo gospodoval nad teboj.« In človeku je rekel: »Ker si poslušal glas svoje žene in jedel z drevesa, o katerem sem ti zapovedal in rekel: »Nikar ne jej z njega!« naj bo zaradi tebe prekleta zemlja; s trudom boš jedel od nje vse dni svojega življenja. Trnje in osat ti bo rodila in jedel boš poljsko rastlinje. V potu svojega obraza boš jedel kruh, dokler se ne povrneš v zemljo, kajti iz nje si bil vzet. Zares, prah si in v prah se povrneš.« (1 Mz 3,16-19)

Tako je trpljenje postalo normalen sestavni del človeškega življenja; tako življenja posameznikov kot narodov in drugih skupin, kar se odraža v življenjih svetopisemskih oseb. Ogledali si bomo smisel trpljenja pri Jobu, trpečem Božjem služabniku in Jezusu.

Job

Jobova knjiga opisuje, kako je pošten in pobožen Job izgubil vseh svojih deset otrok, imetje in na koncu še zdravje. Vzrok te preizkušnje je bil ta, da je Bog zaradi Satanovega obtoževanja dopustil preizkušnjo Jobove ljubezni in zvestobe. Pravični Job se je v preizkušnji boril s svojimi prijatelji, ki so ga poskušali prepričati, da je njegovo trpljenje posledica njegove krivičnosti in kazni zanj; njemu pa vest ni očitala ničesar. Bojeval se je tudi sam s sabo, ker je želel tudi v tako hudi preizkušnji ostati zvest Bogu. Bojeval pa se je tudi z Bogom; obtoževal ga je namreč za svojo nesrečo. Na koncu je Job spoznal, da božja modrost presega njegovo znanje in njegov pogled, tako da se je obsodbi Boga odrekal:

Nato je Job odgovoril GOSPODU in rekel:

Zdaj vem, da vse premoreš in ni ovire za noben tvoj sklep.

»Kdo je ta, ki brez znanja zamegljuje posvèt?«

Zato sem govoril in nisem razumel reči,

ki so zame pretežke in jih ne poznam.

Poslušaj torej ti, jaz pa bom govoril, vprašal te bom in ti me pouči!

Z ušesom sem slišal o tebi, a zdaj te je videlo moje oko.

Zato odstopam in se kesam v prahu in pepelu. (Job 42,1-6)

Tako je Job ohranil svojo prvotno držo do Boga – zaupanja in predanosti Bogu²:

Govoril je: »Nag sem prišel iz materinega telesa in nag se vrnem tja. GOSPOD je dal, GOSPOD je vzel, naj bo hvaljeno ime GOSPODOVO!« (Job 1,21)

On pa ji je rekel: »Govoriš, kakor govori omahljiva ženska! Tudi dobro smo prejeli od Boga, zakaj bi hudega ne sprejeli?« Pri vsem tem Job ni grešil s svojimi ustnicami. (Job 2,10)

Smisel Jobovega trpljenja je torej ta, da se utrdi v svoji drži predanosti in zaupanja Bogu. Ob tem se lahko spomnimo tudi na trpljenje Izraela v puščavi in posameznih svetopisemskih oseb, ki jih je Bog preizkušal: (5 Mz 8,1-5; 1 Mz 22; 2 Mz 20,20; 5 Mz 8,16; 5 Mz 13,4; Sod 2,20-22; Sod 3,1-4; Iz 48,10; Jer 20,12; Zah 13,9; Jdt 8,27; Sir 2,1-5; Ps 17,3; 139; Jak 1,2-3.12-14; 1 Pt 4,12)

Jobova knjiga ne omenja trpljenja Jobovih otrok, ki so umrli v ruševinah podrtih hiš, – kot bi bili samo sredstvo, s katerim naj bo Jobu povzročeno gorje. Vendar, če razumem Jobovo knjigo, lahko potegnem analogijo: Bog je skrivnost, njegovi načrti in njegova pota mi niso znana. Če zaupam njegovi dobrohotnosti in ljubezni, potem lahko zaupam, da so tudi ti umrli otroci skrivnostno deležni božje skrbi in ljubezni.

Trpeči Božji služabnik

V knjigi preroka Izaija so štirje spevi o božjem služabniku (Iz 42,1-4; 49,1-6; 50,4-9; 52,13-53,12). Ti spevi opisujejo poslanstvo božjega služabnika in način, kako naj ga

² Martini, C. M. (cop. ?). *Post z Jobom*. Dostopno na: <http://jezuisti.rkc.si/?q=node/view/553>, str. 5.

izpolni. Ne dajejo pa smernic za sklep, kdo je ta božji služabnik.

Poslanstvo služabnika je prinašanje resnice in odrešenja. V prvem in drugem spevu je navedeno takole:

*Ne bo opešal in ne klonil,
dokler ne vzpostavi pravice na
zemlji
in otoki ne dočakajo njegove posta-
ve. (Iz 42,4)
/.../ rekel je:
»Premalo je, da kot moj služabnik
vzpostaviš le Jakobove rodove
in privedeš nazaj Izraelove rešence.
Zato sem te postavil za luč naro-
dom,
da boš moje odrešenje do konca
zemlje.« (Iz 49,6)*

Njegovo trpljenje je v službi njegovega poslanstva:

*GOSPODU je bilo po volji, da ga stre
z bridkostjo:
če dá svoje življenje v daritev za
greh,
bo videl potomce in bo podaljšal
svoje dni,
GOSPODOVA volja bo uspevala po
njegovi roki.
(Iz 53,10; prim. 53,3-12)*

Kristjani so v trpečem božjem služabniku prepoznali Jezusa Kristusa.

*Naslednji dan je zagledal Jezusa, da
prihaja k njemu, in je rekel: »Glejte,
Božje Jagnje, ki odvzema greh sveta.
(Jn 1,29; prim. 1 Pt 1,19; 2,23; Rim
3,25; Flp 2,7) ... tako kot tudi Sin
človekov ni prišel, da bi mu stregli,
ampak da bi stregel in dal svoje ži-
vljenje v odkupnino za mnoge. (Mt
20,28)*

*On pa je molčal in ni nič odgovoril.
(Mr 14,61; prim Apd 8,32)*

Božji služabnik je vzel nase kazen za naše prestopke, nosil naše bolezni, bolečine, grehe ... Srečamo se s skrivnostnim nadomestnim trpljenjem, kakršnega so bili deležni tudi preroki. Po tem trpljenju nas hoče Bog odrešiti. Zakaj je to potrebna odrešitev na tak način, preko trpljenja, nam osvetli šele Jezus.

Jezusovo trpljenje

Jezusovo trpljenje se začne že s samim učlovečenjem. Pravi Bog je postal deležen človeškega življenja, revščine, begunstva, teže dela za preživljanje, lakote, žeje, vročine, ... Da je izpolnil Božjo voljo,

se je izročil ljudem v roke, trpel in umrl za nas.

Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanjosti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal pokoren vse do mrti, in sicer smrti na križu. (Flp 2,6-8)

Kako je torej s tem trpljenjem? Zakaj Bog želi ali potrebuje, da kdo trpi zato, da bi lahko potem zaživel z njim novo življenje v spravi in ljubezni? To uganko mi je osvetlil Silvano Fausti: »Žrtvovanje – kakršno koli že je – človeka Bogu je del vsakega verstva. Krščanstvo pa temelji na žrtvovanju Boga človeku.«³ V tem je torej ključ: ne smem pozabiti, da je Jezus pravi Bog in pravi človek. Bog sam prihaja k nam – v svoji lakoti in žeji po nas – in želi namesto nas in za nas prestati kazen za naše grehe, da bi bili ozdravljeni po njegovih ranah. Jezus je eno z Očetom in opravlja Očetova dela. Bog sam je torej ta trpeči »mož bolečin«, kaznovan namesto nas.

*Jezus jim je rekel: »Moja hrana je,
da uresničim voljo tistega, ki me je
poslal, in dokončam njegovo delo.
(Jn 4,34; prim. 10,25; 10,30)*

S svojo krvjo je dosegel naše odrešenje:

*To je namreč moja kri zaveze, ki se
preliva za mnoge v odpuščanje gre-
hov. (Mt 26,28)*

Tukaj vidimo, kako se v enem stavku stikajo zaveza, trpljenje in odrešenje (odpuščanje grehov). V Jezusu so se osredinila in izpolnila vsa starozavezna pričakovanja.

³ Fausti, S. (2007). *Zapomni si in pripoveduj evangelij : Markova pripovedna kateheza*. Celje: Mohorjeva družba, str. 377.

Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. (Jn 3,16)

Bog je namreč hotel, da se je v njem naselila vsa polnost in da je po njem spravil s sabo vse stvarstvo, saj je s krvjo njegovega križa, se pravi po njem, pomiril, kar je na zemlji in kar je v nebesih. (Kol 1,19-20; prim. 2 Kor 5,18-19; Jn 11,51)

Jezus je torej kot pravi Bog prišel k nam, da bi kot pravi človek trpel namesto nas – zato, da bi spet lahko zaživel v Božji bližini in prijateljstvu z Bogom.

Sklep

V nalogi smo želeli v Svetem pismu izluščiti smisel, in sicer skozi opazovanje smisla velikih svetopisemskih tem: stvarjenja človeka, zaveze, odrešenja, trpljenja ter Jezusovega življenja in poslanstva.

Iz Svetega pisma smo ugotovili:

Bog je ustvaril človeka z namenom, da bi bil skrbnik stvarstva. Bog stvarstvo venomer ustvarja in ljubi. Božja želja za človeka je, da bi za stvarstvo skrbel in tako postal božji sodelavec in soustvarjalec, ter da bi iskal Boga. Ob koncu zgodovine bo ta želja uresničena. *Kdor bo zmagal, bo to podedoval in jaz bom njemu Bog, on pa meni sin. (Raz 21,7)*

Bog je človeku predlagal zaveze zato, da bi po človekovi ločitvi od Boga, po grehu, zopet poiskal sožitje in obnovil odnos. To pa zato, »da bi bilo človeku dobro in bi podaljšal svoje dneve«. Obljube Stare zaveze so se izpolnile z Novo zavezo, v Kristusu, z Njegovo krvjo. Z Njim smo bili opravičeni in smo postali deležni božjega življenja. Stara zaveza je obvezovala k poslu-

šnosti postavi, z Novo zavezo pa je prišlo dokončno odrešenje in svobodno življenje. *Zato je Jezus tudi postal pôrok boljše zaveze. Dokončno lahko odreši tiste, ki po njem prihajajo k Bogu, ker vedno živi, da posreduje zanje. (Heb 7,22.25)*

Smisel odrešenja je zaobjet v zavezi, ker je odrešenje del božjih zaveznih obljub. *Tedaj sem zaslišal v nebesih močen glas, ki je rekel: »Zdaj je prišlo odrešenje, moč in kraljevanje našega Boga ter oblast njegovega Mesija, zakaj vržen je bil obtoževalec naših bratov, ki jih je dan in noč obtoževal pred našim Bogom. (Raz 12,10)*

Trpljenje je prišlo na svet po človekovem grehu. Smisel trpljenja smo opazovali pri Jobu, trpečem božjem služabniku in Jezusu. Smisel Jobovega trpljenja je, da se je utrdil v svoji drži predanosti in zaupanja Bogu. Podoben smisel najdemo pri mnogih preizkušanih svetopisemskih osebah.

Pri božjem služabniku se srečamo s skrivnostnim nadomestnim trpljenjem, po katerem nas želi Bog odrešiti. To skrivnost nam osvetli Jezusovo trpljenje. Jezus je

namreč kot eno z Očetom prišel izpolnit Njegovo voljo; namesto nas prestati kazen za naše grehe. *Vse je od Boga, ki nas je po Kristusu spravil s seboj, nam pa naložil službo sprave, namreč to, da je bil Bog tisti, ki je v Kristusu spravil svet s seboj, s tem da ljudem ni zaračunal njihovih prestopkov, nam pa je zaupal besedo sprave. (2 Kor 5,18-19)*

Smisel Jezusovega življenja in poslanstva je, da je Jezus prišel kot Emanuel, kot Bog z nami, da bi namesto nas pretrpel kazen za naše grehe in nas z Novo zavezo naredil za božje otroke, za božje ljubljence; da bi po Njem, ki je Pot, Resnica in Življenje, namesto v božjem strahu živeli z Bogom v Ljubezni. *Kajti Bog nas ni namenil za jezo, ampak za to, da pridemo do rešitve po našem Gospodu Jezusu Kristusu, ki je umrl za nas, da bi mi, pa naj bedimo ali spimo, živeli skupaj z njim. (1 Tes 5,9-10)*

Videli smo, da se v Jezusa stekajo in se v Njem srečujejo velike svetopisemske teme: stvarjenje, zaveza, odrešenje, trpljenje. Celotna Stara zaveza kaže na Jezusa in v Njem doseže svojo izpolnitev in vrh.

Hoja za Jezusom

(Mt 8, 18-22)

Vsebinski okvir odlomka

Jezus izreče vabilo o hoji za njim v Matejevem poročilu v kontekstu naštevanja oz. opisovanja Jezusovih izrednih dejanj, čudežev: očiščenje gobavca, ozdravitev stotnikovega služabnika in Petrove tašče, ozdravitev več obsedencev. Za tem odlomkom se čudeži nadaljujejo: pomiritev viharja, ko so bili z njim v čolnu, ponovna ozdravitev obsedenca, ozdravitev hromega, ozdravitev oblastnikove hčere in žene, ki je krvavela, ozdravitev slepcev in nemega. Vmes je Matej opisal Jezusovo povabilo tudi njemu samemu, ljudem nepriljubljenemu mitničarju. Vmes takoj omeni vprašanje (Judom pomembnega) posta. V tem kronološko nekonistentnem naštevanju, ki ga razumem kot dokazovanje pravovernega Juda o Jezusu kot izpolnitvi starozaveznega pričakovanja, avtor takoj izpostavi novo razumevanje postave, ki ga je tudi njega prizadelo in se želi z besedami Jezusa

»zavarovati« (Novega vina ne vliვაjo v stare mehove...). Kasneje (10) opiše poslanstvo apostolov in še enkrat poudari odločnost Jezusovega povabila (*Kdor ima rajši očeta in mater kakor mene, ni mene vreden...*10, 37). Matejevo poročilo je razumeti kot sporočilo Judom o Odrešeniku, ki je kot tak bil po njihovih predstavah povsem nepričakovan, vendar v Pismu napovedan in se odlikuje s številni čudeži, ki so potrdilo njegove avtentičnosti. Ali niso tudi nam naši bratje okrog nas vedno nepričakovani?

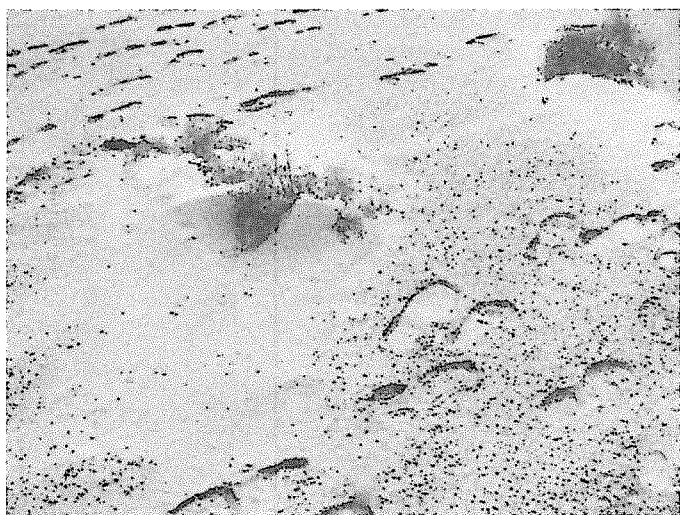
Zgradba odlomka

Po številnih javnih čudežih se Jezus umakne pred množico na drugo stran jezera. To svojo gesto izrazi - po poročevalcu - z glagolom **velel** (iussit ire, απελευθέρω, gab er Befehl), kar razodeva nenavadno suverenost nastopanja in so ga učenci brez pripomb ubogali. Kot prvega vpelje v zgodbo Matej **pismouka** (scriba, γραμματεὺς, Schriftgelehrter) (in ne morda katera od učencev), ki se odzove na Jezusovo nastopanje in ki takoj razume njegovo povabilo. Ta se mu ponudi s celim srcem: *Učitelj, za teboj bom hodil, kamorkoli pojdeš*. To je razumeti kot učinkovitost Jezusovega oznanjevanja, ki je bilo namenjeno (tudi) Judom, po drugi strani pa didaktičnost Matejevega poročanja, saj je (branje) namenjeno še drugim (Judom). Da je pismouk imenoval Jezusa **učitelj** (magister, διδάσκαλος, Meister), nam je takoj razumljivo, saj so ga sprejeli kot tistega, ki na nov način razlaga Postavo. Jezus se nemudoma odzove na to njegovo ponudbo z

opozorilom, da **Sin človekov** (filiius hominis, υἱος του ανθρώπου, Menschensohn) nima nobenega družbenega statusa, nima celo pribežališča, s primerjavo iz živalskega sveta, kjer pa imajo živali svoje brloge. S tem opozorilom ga je želel odvrniti od preprostega razumevanja, da bi kdo videl v hoji za njim privilegij ali pa lahko pot. Nato pa – kot kontrast radikalni pripravljenosti Juda – izmikajoče opravičilo njegovega **učenca** (discipulus, μαθητός, einer von den Jüngern), češ da še mora prej poskrbeti za svojega očeta. Stopnjevanje kontrasta je tu očitno: Judje, pogani so bolj dovzetni za Jezusovo povabilo od tistih, ki so ga že dalj časa spremljali in so se že imeli za njegove učence. Vendar se Jezus na veliko ponudbo pismouka ne odzove, odgovori pa na učenčevo izmikanje z vabilom **hodi za menoj** (sequere me, ἀκολουθεί μοι, folge mir). Je videl le strah v srcu učenca in morda neprepričljivo, zgolj zunanjo ponudbo pismouka?

Sporočilo odlomka

Vse oznanjevanje Jezusovo je namenjeno učencem (in vsem, ki so dobesedno **hodili** za njim) s povabilom po posnemanju in vsi njegovi čudeži so garancija, potrjevanje njegove prepričljivosti: **hodi za menoj!** Na podoben način povabi tudi Levija (Mr 2, 14) in Filipa (Jn 1,43). Vsa besedila evangelijev odmevajo od te hoje, hoje Jezusovih učencev in množic za njim. Beseda **hoditi** je v Novi zavezi pogosta: *hoditi* 10 x, *hodim* 1, *hodiš* 3 x, *hodita* 2 x, *hodi* 51 x, *hodimo* 6 x, *hodite* 16 x in *hodijo* 19 x¹ (samo v sedanjiku = 108 x!). V SP je povezava pomenov s *hojo* seveda zelo različna. Hoditi za nekom je seveda sim-

1 V slovenščini so pogosti naslednji pomeni sintagme *hoditi za kom*: hoditi po svetu za delom; hodi za drugim; hodim za soncem... (po SSKJ)

bolična fraza za tisto, kar rečemo tudi **posnemati, delati tako kot jaz, učiti se od mene**. V Stari zavezi omenimo dve sorodni mesti: Jer 6,16: *Ustavite se na poteh in se razglejte, vprašajte po stezah starodavnih časov... Pa so rekli: ne bomo hodili...* Ali pa Sir 25,20: *Kar je za stare noge hoja po melišču navkreber, to je jezikava žena za starega moža...* Ali pa v Novi zavezi Jn 1,51: *Videli boste nebesa odprta in Božje angele hoditi gor in dol nad Sinom človekovim...*

Hoditi za Kristusom pomeni najprej sprejeti njegov klic, s katerim me Kristus poveže s svojim življenjem in svojo usodo. Seveda to pomeni mnogo več kot le zgolj klic k zunanemu posnemanju. Da bi pa lahko sprejel njegov klic, moram biti buden in ga moram najprej poslušati, da bi ga lahko sploh slišal. Naravnati moram svoja notranja čutila na vsebino skrivnosti, ki mi jo Jezus posreduje: ušesa, oči, celo telo. Truhlar poudarja celostno dožemanje, izkustveno doživljanje tega klica. Tako Kristusovo oznanilo ni oznanilo idejnega ali nazorskega nivoja, nazora, ki bi se dotaknil le našega zavednega jaza. Izkustveno doživljanje preveva vse nivoje in plasti mojega življenja: razum, voljo in čustva. Kristusovo vabilo tako tudi ni namenjeno zgolj ljudem v Cerkvi, njegov skrivnostni klic odmeva skozi ves vsemir.

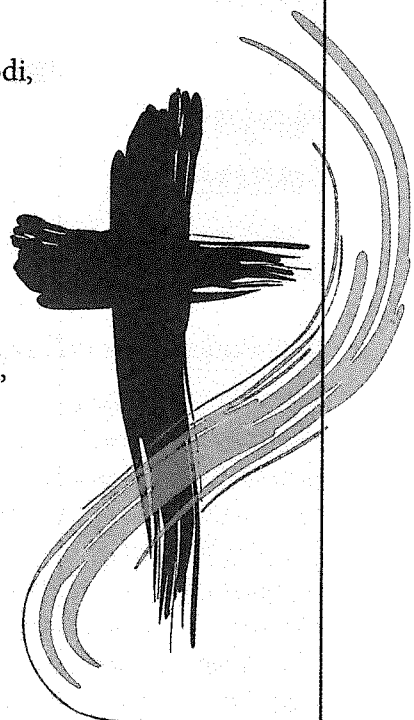
Sprejetje njegovega klica pomeni sprejetje Jezusove človeške izkušnje: iz ljubezni do Očeta sprejetje najprej krsta, nato trpljenja in nazadnje smrti. Smrt pa je samo vstop v poveličanega Kristusa, ki je po vstajenju prisoten v materiji. Pomeni tudi vključitev v Kristusovo življenje, preko katerega bo celotno stvarstvo rešeno suženjstva v svobodo poveličanih Božjih otrok (Pavel). Pomeni tudi vključitev v skrivnost Božje Trojice, kjer smo preko Sina povezani z Očetom in Svetim Duhom.

Predvsem pa ta klic pomeni slediti Jezusovemu povabilu biti udeležen v njegovi ljubezenski službi bratom oz. vsakemu človeku. To je glavni kriterij našega odgovora njegovemu klicu. Včasih se je pretirano naglaševala odličnost Marijinega zgleda nasproti sestri Marti. Vendar je njeno početje primer, ki je izviral iz dejavne ljubezni. Jezusovo povabilo nas nagovarja, da sami z ozirom na osebni dar presodimo, kako bomo izpolnili v svojem življenju nape-to razmerje med akcijo in kontemplacijo. Povabilo hoditi za Kristusom je povabilo na naš odločen odgovor. Ni moč mencati ali pristajati le napol. Kristusovo povabilo je radikalno: ali – ali. To se nam izrazito pokaže v govoru na gori. Ta radikalizem je morda najtežji del našega odgovora na Jezusovo povabilo o hoji za njim. Kako težko zvenijo besede: *kdor ljubi očeta in mater bolj kot mene..., naj mrtvi pokopljejo svoje mrtve..., če te tvoje desno oko pohujšuje, ga izderi..., blagor ubogim v duhu..., blagor tistim, ki so zaradi pravičnosti preganjani...*

Hodili
so za Njim
Pod sončnimi zahodi,
skozi žitna polja,
bela za žetev,
po bregovih
s sivimi čolni,
nad ravninami
z dozorelo
rumeno travo,
v sobotne shodnice,
ki so vsevdilj
Nečesa,
Nekoga
čakale.

Hodili
so za Njim.
In niso bile
besede same,
ki so jim kazale pot,
ne Njegova
kretnja sama,
ne Njegove
oči.
Bilo je Njegovo
temno Dno,
ki je zamolklordeče
vse presevalo,
vsevdilj zblestevalo
iz Njegovih
rdečih dni:
iz Njegovih
jeznih zamahov z bičem,
iz Njegovih
tihih črt,
ki jih je
ob grešnici risal v pesek,
iz vse Njegove
rdeče
v smrt vodeče
ceste
pod velikim
zlatim
božjim
soncem.

(V. Truhlar: Hoja za Kristusom;
Iz zbirke Motnordeči glas, 1979)

METODE DELA S SVETIM PISMOM

s. Cirila Hostnik

IDENTIFIKACIJA

TVEGANJE in ZAUPANJE

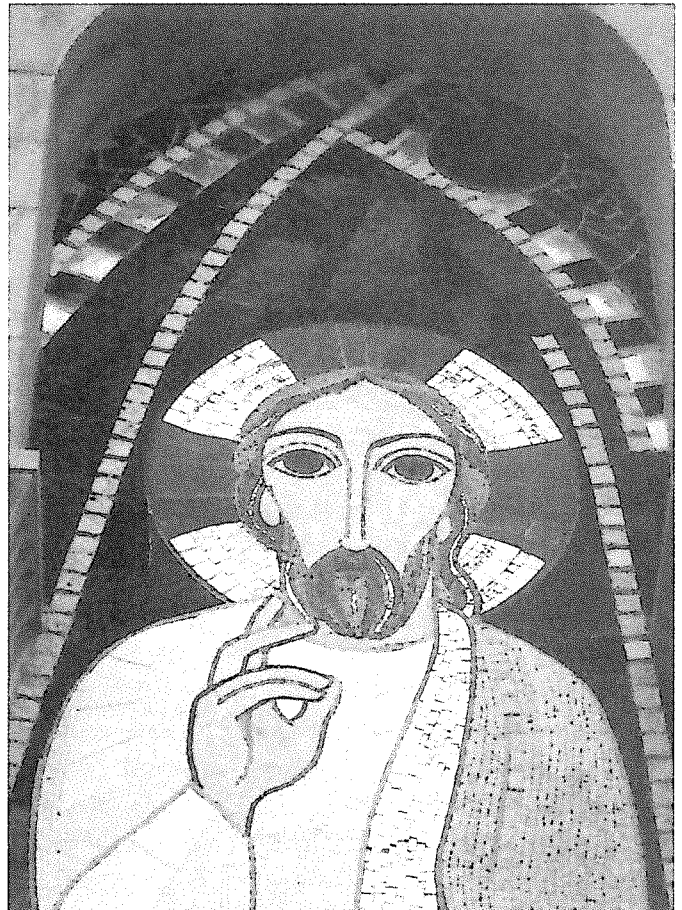
»Joj, upam, da gre Petru na kopnem kaj bolje kot v čolnu. Na jezeru ga namreč vedno kaj polomi in seveda, tudi to je res, da se iz teh polomij Peter zelo veliko nauči!« je modrovala mravljica ob nedavnem dogodku.

Mravljica ni vedela točno, kaj se je dogajalo na kopnem. Slutila pa je, da je moralo biti nekaj velikega. Govorilo se je o ogromnih količinah kruha, pa o polnih košarah, ki so ostale. Juda je ves čas godrnjal, da bi lahko vse ostanke prodali in zraven še kaj zaslužili. Peter pa se je jezil, da misli samo na denar. Ko so končno odpluli, je mravljica pokukala iz špranje. Peter je ostalim učencem nekaj vneto razlagal in pri tem krilil z rokami. »Kje neki je Jezus?« se je spraševala mravljica. »Čisto drugače je v čolnu, če je Jezus zraven,« je ugotavljala. Ko je namreč kdaj pa kdaj poslušala Jezusa, se ji je zdelo, kot da v hipu izginejo vsi strahovi in skrbi – in mravljice jih nimajo malo. No, kakorkoli že, zdaj ga ni bilo in mravljici ni bilo prav nič prijetno. Učenci so se kar naprej prepirali, Peter je hotel biti glavni in je to dokazoval sklicujoč se na Jezusove besede. Drugi so se prav tako borili za pomembna mesta ob Jezusu. Mravljica je bila kar malo razočana,

sama je vedela, da Jezus ni tako učil. Le zakaj niso in niso mogli razumeti?!

Ko so pripluli nekako do sredine jezera, pa je zopet nastal velik vihar. »No, važiči« se je hudovala mravljica, »Kdo bo zdaj glavni? Kdo bo pomiril vihar?«. Vedno huje je postajalo in čoln je kot žogo premetavalo sem in tja. Res, čoln brez Jezusa sploh ni bil več varen. Kar naenkrat pa so začeli učenci kričati kot nori: »Na pomoč, na pomoč! Prikazen gre, duh na gladini jezera, reši se, kdor se more!«. Če ne bi ta prikazen spregovorila, bi zagotovo vsi poskakali v jezero in od tam, vemo kam se pride. No, saj verjetno že veste, da živali takoj ločijo prikazen od človeka, zato se mravljica tokrat ni niti malo prestrašila. Tudi prepoznala ga je takoj. »Jezus« se je razveselila »Ups, tole pa je nenavadno!« je rekla mravljica. Jezus je namreč kar hodil po vodi. »Bog ve, kaj ima obuto na nogah,« si je mislila, saj je vedela, da ga ni predmeta razen lesa, ki bi lahko plavalo ali hodilo po vodi. Jezus pa je spregovoril učencem in zraven tudi mravlji-

ci: »Bodite pogumni, jaz sem, ne bojte se!«. Na grozo mravljice in vseh učencev, pa se je takrat oglašil Peter: »Gospod, če si res ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi«. »Pridi!« je rekel Jezus. In Peter je res naredil korak, kot da misli stopiti iz čolna, v razburkano jezero. »Si zmešan, Peter, ne hodi ven, tu si na varnem!« so kričali učenci in ga vlekli za obleko. Toda nič ni pomagalo. Peter je z iztegnjenimi rokami in z obrazom, uprtim v Jezusa stopal iz čolna v jezero. Roke je stegoval proti njemu in obraz je imel kot eno samo oko, ki vidi le Njega. Mravljica, ki je Petra bolje poznala, kot vsi drugi, je vedela, da ga nihče ne bo mogel ustaviti.

»Tudi jaz grem z njim!« je pogumno zaklicala in hitro stekla iz svoje špranje ter se povzpela Petru za ovratnik. Ko je videla, da je Peter bos in da mu Jezus ni posodil čudežnih čevljev za hojo po vodi, ji je bilo kar malo žal tega svojega pogumnega dejanja. Oklenila se ga je z vsemi nogami in čakala, kdaj se bosta začela potapljati. Toda ne, do tega ni prišlo. Peter je kar hodil po vodi, proti Jezusu, bila sta že tako blizu, da je mravljica videla, da je tudi Jezus bos. In takrat je mravljica naredila eno veliko neumnost. Ker je Petra kar dobro poznala in ker si je tudi ona želela malo zaslug pri tej hoji po jezeru, se ji je vendarle zdelo prav, da ga malo opozori na ogromen val, ki jima je prihajal iz stani. Splezala je do njegovega ušesa in zakričala: »Peter, poglej valove, pazi in bodi previden, ne glej tako slepo samo v Jezusa!«. Ko le ne bi tega storila! Kajti, Peter se je v tistem trenutku res ozrl. Mravljica je ob pogledu na njegov obraz zatrepetala po celem telesu. Peter se je valov in viharja

tako prestrašil, da je začel mahati z rokami in loviti ravnotežje. Oziral se je nazaj proti čolnu, kako bi se rešil in na grozo mravljice sta se v tistem hipu začela potapljati. Mravljica, ki je spoznala svojo napako, je znova zakričala v Petrovo uho: »Ne oziraj se k čolnu, kliči Jezusa, samo on ti lahko pomaga!«. Vedno glasneje je vpila: »Kliči Jezusa, stegni roke proti Njemu, Peter! Zakriči njegovo ime!« In res je Peter iztegnil roke proti Jezusu in zavpil: »Gospod, reši me, reši me!«. »Na-aaju!« je hotela dostaviti mravljica, pa glede na to, da se je za nesrečo počutila malo krivo, je raje ostala tiho in neopazna. Jezus je takoj stegnil roko, Petra prijel ter mu rekel: »Malovernež, zakaj si dvomil?« Mravljica je postala rdeča in kar malo jo je bilo sram, saj je bila prav ona, ki je Petru namesto, da bi ga opogumljala, kazala valove. Tokrat se ni izkazala kot dobra prijateljica. Peter in Jezus sta stopila v čoln in veter je takoj ponehal. Mravljica se je hitro spet skrila v svojo špranjo, saj se ni ravno želela srečati z Jezusom

iz oči v oči. »Kako pomembno je zaupanje v Jezusa,« je razmišljala »In, da ga poslušáš, ko si v stiski.«

Jezus je povedal učencem še nekaj besed. Tako lepo je govoril, da bi mravljica kar zamenjala svojega gospodarja, samo kaj, ko Jezus ni imel čolna. Kam pa bi se lahko potem skrila? Spet je pogledala Petra. Zdel se ji je nekak negotov in žalosten. Glasno je govoril sam s seboj ter se spraševal: »Kar hodil sem po vodi? Kako neverjeten občutek je bil to, zdelo se mi je, da bi lahko naredil karkoli, samo da sem bil priklenjen s pogledom Nanj! Kot da ne pripadam več sebi! Potem pa tista groza, ko sem pogledal proč. Zdaj vem, da moram za Njim!« Peter je zapustil čoln. Mravljica je čutila, da ga ne bo tako kmalu spet videla. Napotili so se proti Jeruzalemu. Jezus je govoril nekaj o trpljenju in Peter., ja kolikor je mravljica uspela še ujeti, ni bil ravno navdušen. »No, bomo videli,« si je rekla mravljica, kajti prepričana je bila, da se bo še vrnil. Preveč trdno je privezal čoln na obalo.

Dušan Strlič

Žebelj s križa

V sebi nosim zelo medel spomin na čas, preden sem bil skupaj s kamenjem pogret v peči: nekaj je ostalo v peči, ostalo se je stopilo in steklo ven, kjer so me lovili v posode. V njih sem se utrdil, potem pa tudi kot tak prodan kupcu, svojemu novemu lastniku. Zloženi v velikem prostoru smo čakali na svojo usodo. Prihajali so ljudje in nas odnašali. Vsak dan nas je bilo manj. Naposled je nastopil tudi dan mojega odhoda. Šel sem v kovačijo. Prinesli so me v delavnico, kjer so ravno zaključevali s kovanjem lepega voza. Že sem

se videl kot imeniten okrask na tem čudovitem vozu. A ni bilo nič iz tega. Čeprav v ognju pogret, je bil voz že končan in moje sanje so propadle. Naročnik, ki je nestrpno čakal, je takoj odštél denar, zapregel konja ter se odpeljal. Mojster je ponosno potlačil denar v žep in začel pospravljati delavnico. Postal je raztresen. Koncentracija mu je padla. Kmalu nato pa še macola na nogo. Besede, ki so sledile, niso del krščanske kulture, zato bom o njih molčal. Vajencema je naročil, da že pogreto železo predelata v žeblje, da bosta imela delo, pa tudi zato, ker je to ekonomično. Pa tudi tako je, da žebliji zmerom po malem gredo, ko pa jih nekdo pride iskat, se je prepozno, da bi jih človek začel

kovati. Z nejevoljo na obrazu je tudi odšel, rekoč, da ima poslovne opravke. Iz ognja sem še videl, da jih bo opravil kar v bližnji gostilni. Dajala me je neka čudna potrnost, ko sem spoznal svojo usodo, ki bo imela videz žeblja. Tudi to, da me bosta obdelovala dva vajenca, ni nekaj spodbudnega. Polno pretepanja, na koncu pa ušiv žebelj. Pa že mora tako biti.

Misli mi prekinejo klešče, ki me zgrabijo za vrat ter postavijo na nakovalo. Malo sem zamižal, ko je padalo po meni z dveh strani kot po ciganu, ki je ukradel klobaso. Klešče so me držale enkrat za glavo, drugič za nogo. Ko sem se grel v ognju, pa sta udrihala po mojem sosedu. Najprej sta oblikovala ko-

nico, nato pa še glavo. In že sem se znašel v lesenem zaboju za vrati med ostalimi več ali manj podobnimi si žebliji. Potem sta tudi vajenca zapustila delavnico in odšla pred mestno hišo, od koder je prihajalo glasno vpitje. Bajе sodijo nekim kriminalcem. Neka strašna nervoza je bila v zraku. Ljudje so bežali sem ter tja, se prerekali, nekateri celo topli med seboj. Peklenski dan za zmedeno in razdraženo ljudstvo. Naenkrat je na ulici začel naraščati hrup. Vedno bolj se je ta hrup bližal. Vpitje in zmerjanje je postalo vedno bolj razločno. Žvižgi in pokanje bičev so vliвали strah v kosti. Tekanje po ulici je vedno bolj naraščalo, tekali so naprej in nazaj – brezglavo. Zmerjanje in psovke so kar deževale. Vmes pa kriki groze in ženski jok. Naenkrat se odprejo vrata s treskom in notri plane fantič v temi, se malo razgleda in takoj nato se zažene med nas žeblje. Išče in primerja tiste srednje velikosti, ko nas odbere, nas začne tlačiti za svoj usnjeni pas. Ves zasopel že hiti nazaj na ulico. Ponosno nas pokaže svojemu šefu. Ta se najprej zazre v nas, potem pa mu prisoli tako krepko zaušnico, da mu je še stena bližnje hiše drugo dala. Sledilo je navodilo Cepec, devet jih rabimo, ne sedem. Navodilu pa je sledila še ena krepka v zadnjo plat za začetno hitrost. Revež je tekel kolikor se da hitro v delavnico še po dva tovariša, ter tudi ta dva zataknil za pas k ostalim. Povsod, kjer je bilo vpitje največje, je hotel biti zraven. Tako sem tudi jaz lahko videl vse, kar se je dogajalo na ulici.

Od začetka sem lahko gledal samo z enim očesom, dokler nisem spolzel, ter se z glavo zataknil za zgornji rob pasu, s tem pa se mi je sprostil pogled, da sem v njem začel uživati. Aha, tri ženejo danes na morišče. To že kar zadostuje za lepo veselico, na kateri se da marsikaj zanimivega videti. Pa tudi vsak,

ki ima potrebe, da pokaže zlobo ali surovost, lahko pride na svoj račun. Saj so kriminalci, ki tako rekoč kličejo po maščevanju in batinah. Po surovosti so najbolj izstopali vojak. Opiti do kraja so komaj stali na nogah, a zato niso nič manj topli in zmerjali. Izmečki so začutili svoje poslanstvo. Dva obsojenca sta stvarila še kar prenašala. Nesla sta suvereno vsak svoj les. Kljub udarcem z vseh strani nista obupavala ali kazala znakov onemoglosti. Vsaj ne do te mere, da bi padala na tla in omedlevala. Kar pa ni držalo za tretjega, ta pa je zgledal res slabo. Kazal je močno voljo, da se prime lesa. Objemal ga je in stiskal k sebi, a nesti ga ni in ni mogel. Zmerom znova je padal in se onesveščal. Polivali so ga z vodo. Postavljali na noge in ga topli naprej. Za takega reveža bi potreboval malo usmiljenja, sočutja do nekoga, ki v deliriju od bolečin gre proti svojemu koncu. A danes ni dan ljubezni, dobra čustva so se umaknila nasilju sata novih hlapcev. Zlo je premočno zavlada in še si utrjuje svojo oblast. Pred sabo drobi vse, kar pravočasno ne pobegne.

Še smo na ulici, pred mano še vedno krvava gmota, ki ji želi vsak, mimo katerega gre, s pestjo ali

pasom dati žig svoje zlobe. Pravo obsedeno stanje. Le česa so obsodili tega kriminalca? Zopet krik in zopet ta na tleh. Zopet dvigovanje, postavljanje na noge. Toda niso ga več držale, klecal je in klecal, kar nekaj časa je trajalo, da je obstal na nogah. Zazrl se je nekam v nekoga med množico. Oči so se mu zasvetile. Že naslednji trenutek pa je povsesil glavo. Med tem se mu je vrnilo nekaj moči. Zopet je objel svoj les, a dvigniti ga ni mogel. Ne bo šlo, so ugotovili. V želji, da ga spravijo čim prej tja gori na Golgoto, so iz množice potegnili krepkega moža. Ta je potem nesel les, zraven pa še pretepenega ubožca, ki je visel na njem. Včasih je hodil, včasih pa kot krpa opletal zdaj sem zdaj tja, kot se je preko kamenja prestopal njegov pomočnik. Iz množice naenkrat plane žena z platneno krpo in ovije siromakovo krvavo glavo in ga poskuša obrisati. Vojak, ki je bil najbližji, jo zgrabi in vrže nazaj v množico. Zgrabi in potegne tudi krpo, ter jo zaluča za njo, ne pozabi tudi posmehljivo dodati, naj za svoje potrebe najde koga drugega. Kajti od tega ne bo kaj dosti ostalo, ko ga bo on do kraja obdelal. Prt pa se je nasadil med trnje njegove trnjeve krone, ki jo je imel na glavi

in ko je vojak na hitro potegnil, se je revež zopet znašel na tleh. Sledil je mučen postopek osveščanja in postavljanja na noge. Vzravnal se je in hotel spregovoriti, a iz ust je najprej brizgnila kri in nekaj zob. Besed, ki jih je rekel, pa nisem slišal. Birič ga je nadrl, naj ne predava, in ga potisnil naprej, da je zopet padel po tleh. To izživljanje je trajalo vse do vrha Golgote brez prestanka.

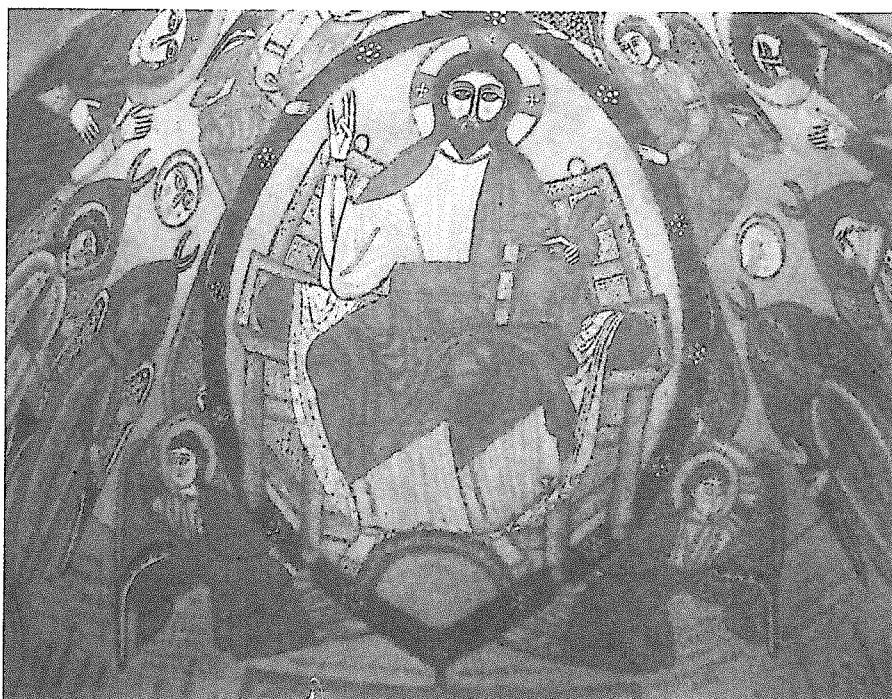
Ko smo prišli mi na vrh, so bili ostali že tam in so se pripravljali na zadnje dejanje krvave rihte, to je križanje. Strgali so jim obleko s telesa. Za najboljšo so vojaki žrebali, kdo jo bo dobil. Pojavili so se ljudje, ki so obsojencem dali piti. Sledilo je pribijanje. Najmočnejši in najkrutejši možje so zgrabili obsojence, jih položili na les, zadrgnili vrvi v zapestju in jim z glasnim krikom razpeli roke, da so ječali zaradi bolečin v sklepih. Kje si, cepec z žebli, se nekdo zadržal tako močno, da je moj nosač kar poskočil. Hitro nas je začel vleči izza pasu. Drugega za drugim nas je podajal v iztegnjene roke vojakov. Krepka roka me je nastavila na kožo, sledil je top udarec po glavi. Nato še dva ali trije. Predrl sem kožo, razma-

knil meso in kite in na drugi strani zopet pogledal ven ter se zaril v les. Nadaljnji udarci so me pognali tudi skozi les, sledila sta dva udarca zadaj s strani in že sem bil naslonjen na les. To je torej moje delo in moj življenjski namen, ki so mi ga določili. Nič, brez smisla je kaj komentirati. Razočaran sem nad svojo usodo. Žebelj na križu res ni nekaj, s čimer se bi dalo kakorkoli pohvaliti. Toliko plemenitih stvari bi lahko bil, pa takole končam. Navaden žebelj - strup za mojo samozavest. Lahko bi bil meč hrabremu vojaku. Lahko bi se prevažal naokrog na kakšni imenitni kočiji kot okrasko ali umetniški dodatek. Lahko bi ščitil prsi heroju. Veliko je bolj imenitnih usod, kot je ta, ki me je doletela.

Zatopljenega v svoje misli me iz samopomilovanja prebudi robat zaničujoč glas, ki je prihajal z leve in je govoril o nekem Božjem sinu, ki naj reši njega in sebe. Ta na desni pa je stokal, naj se ga spomni, ko bo prišel v nebesa. Tedaj se oglasi tudi moj in mu reče, da bo še danes z njim v raj. Ta pa je optimist, sem si mislil. Ve se, da nikjer več ne bo veliko hodil, dokler ga jaz držim. Da pa bi ga kaj kmalu

izpustil, pa sploh ne pomislim. In kolikor se jaz razumem na te pose, bo s temeljito polomljenimi kostmi vesel, če bo v grobu lahko pri miru ležal. Moja zloba je minila, ko sem videl, kako strašno trpi. Molčal sem, ker mu nisem hotel jemati upanja. Bo že čas prinesel svoje. Čez čas se je zopet oglašil in rekel neki ženi spodaj: »Glej, žena, tvoj sin.« Nato pa še: » Glej, sin, tvoja mati.« To bo pa kriza, le katera mati ne pozna sina in kateri sin ne pozna matere, če skupaj hodita okrog? Nekaj časa je bilo potem vse mirno. Začutil sem hud pritisk, poskus, da bi skrčil roko, pa ni šlo. Zaslišim krik, ki je prihajal iz ust nesrečnika, pojemajoča sapa ga je rahlo dušila. »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« Joj, temu pa se pozno posveti. Dva dni ga že pretepajo kot mačka, pa je šele sedaj ugotovil, da je sam. Čeprav so ga že davno vsi zapustili. Sedaj je v končnem prijemu smrti. Boga bi klical prej, bilo bi več možnosti, da ga reši.

Naenkrat sem začutil, da se name obeša vedno večja teža. Glava je počasi omahnila na prsi. V zraku se je pojavila velika napetost. Poveljnik, ki je opazil, da je izgubil boj za življenje, mu je verjetno za vsak slučaj še prebodel prsi. Pred sabo pa naenkrat zagledam cele trope hudobnih duhov, ki so se počasi bližali, kot se bliža hijena nevarnemu truplu. Radovednost in lakota jo silita naprej, strah pa upočasnjuje njen korak. Vedno na preži, ali bo morala bežati, ali pa lahko zada oslabljeni žrtvi smrtni udarec in si s tem zagotovi prvenstvo pri plenu. Bilo jih je toliko, da se je od njih stemnilo. Zganjali so takšen hrup na nebu, da je bilo videti kot bi udarjale strele. Na zemlji pa so plesali in tako močno udarjali ob tla, da se je zemlja tresla, kot ob potresu. Ljudje so pobegnili, kot so jih najhitreje nesle noge.

Najstrašnejši in najpogumnejši duhovi so že stali pod mano. Gledali so in ugotavljali, ali je z njim konec, ali jim lahko kakorkoli še škoduje. Sklep je bil jasen. ZMAGALI SMO! Neverjetno opogumljeni ob tej ugotovitvi, so se takoj pojavili nekateri, ki so si šteli za obvezno, da povedo, kako so oni dali svoj doprinos k tej veličastni zmagi. Mi smo obrnili srca ljudi proč od njega, bili smo tako dobri, da so ga celo njegovi najboljši prijatelji zatajili in ne samo zapustili. Mi smo napolnili vojake z gnušom, da so ga bolj divje pretepali. Jaz sem grozil Pilatu z revolucijo, če ga ne obsodi. Do kraja sem moral napeti vse sile, da ga ni njegova ženska zmedla s svojimi zgodbami iz sanj. Za las je šlo. Odleglo mi je šele, ko je odstopil in ga prepustil ljudstvu. Takrat mi je šele odleglo, vedel sem namreč, da je v dobrih rokah. Mi smo pa pri farizejih prav uživali. Neverjetno malo truda za tako veliko sovraštvo in našo zmago. Le še rahla uskladitev mnenj in taktike pri postopku in že so planili nanj, da jih je bilo veselje gledati. Še mnogo se jih je zvrstilo v razlagah svojega prispevka k zmagi. Pa saj je vedno tako, da po bitki od povsod prilezejo skrivači, ki so na varnem čakali na konec bitke, ob tem pa v miru premišljevali, s čim bi se dalo pohvaliti potem, ko bo nevarnost minila. Pravi borec pusti vse svoje misli v bitki in jih ne nosi za sabo. Vsa svoja herojstva pa ne opeva, ker se mu zdijo popolnoma normalna.

Na višku zabave pa se je zgodilo nekaj nepričakovanega. Iz rane na roki preko mene je stekla kaplja krvi in padla ravno na enega tistih, ki je zlobo kvasil pri farizejih. Padel je na tla kot smrtno zadet. A že v naslednjem trenutku se je divje zvijal kot v smrtnih bolečinah. Praskal je s sebe to kri, a je ni mogel očistiti. Sila, ki je v njem

delovala, ga je čistila. Nemočen se je prepustil in ko ga je nevidna moč izpustila, se je pogreznil v zemljo. Nekaj trenutkov je to na ostale delovalo kot šok. Potem pa so se z divjim krikom vsi hkrtati zakadili proti meni in mojemu truplu, da ga razcefrajo na drobne koščke. Bil pa je poln ran in v celoti prekrit s svojo krvjo. Vsi, ki so planili nanj, so se znašli na miniranem polju. Kri jih je vsrkala vase in jih izvrgla kot mrličke. Kakšno grozovito tuljenje. Stokanje, kriki nemoči in smrtne groze so se pojavljali v krogu. Nazadnje pa izginili v podzemlju, ki se je treslo, kamenje pa odpiralo in zapiralo za trupli. Kruta bitka, ki je trajala natanko tri ure. Potem je bila zemlja očiščena te golazni. Kakšen krut preobrat, prišli so proslavljat zmago in doživeli popoln poraz brez boja. Počasi so se začeli zopet približevati ljudje. Bili so umirjeni in spoštljivi med seboj. Med njimi ni bilo več psovka. Vse besede so bile dostojne in na mestu. Pristopil je neki Jožef, vsaj tako so ga klicali. Svojim pomočnikom je dal navodila in takoj so se lotili dela. Že sem začutil bolečino, ko so me ravnali v križu. Sledil je udarec ali

dva po konici in že sem v loku poletel med kamenje na tleh. Malo pretresen sem poslušal, kako se koraki vedno bolj oddaljujejo. Za mene pa se ni nihče zmenil. Še vedno pod močnim vtisom tistega, kar sem videl sem spoznal, da to ni bil navaden smrtnik. Kaj pravzaprav je bil, si pa takrat še nisem mogel predstavljati. V tem globokem razmišljanju me je zajel trden spanec.

Naslednji dan, ko sem se zbudil in malo pretegnil, sem se poskušal čim bolj udobno namestiti v špranji, ki je očitno postala moj novi dom. Po nekaj dneh, ko sem se že krepko dolgočasil, zaslišim neke čudne zvoke, ki so bili še najbolj podobni tistim, ko se nekdo plazi po kamenju. Ne daleč stran tudi vidim nekoga, ki z rokami vleče za sabo svoje hromo telo. Priplazil se je do mene in že sem čutil njegovo hladno roko na sebi. Tudi on je postal pozoren in me dvignil, ter začel ogledovati, kaj je našel. V očeh sem videl eno samo računico: koliko tehta, koliko meri in koliko znese to skupaj v denarju? Tudi jaz sem si ga ogledoval. V obraz je bil zaraščen, žalostnih in milih oči. Zaradi svoje nesreče je bil verjetno

odrinjen na rob družbe in preživetja, tam pa je na svoj način poskušal preživeti v tem svetu. Sledil je močan sunek, kot bi ga nekdo prebodel s sulico. Zatulil je od bolečin in silovitih krčev, ki so zvijali njegovo telo. Prestrašen, da je zgrabil neki preklet predmet, poln škodoljnih demonov, me je zalučal daleč proč, nazaj med kamenje. A ni dolgo vpil in stokal. Utihnil je, ker je prišlo hitro olajšanje. V njegovem telesu se je dogajalo nekaj posebnega. Vročina ga je vedno bolj oblivala. Začutil je prste na nogi. Ko je skušal premakniti nogo, mu je uspelo že v prvem poizkusu. Z rokami se je oprijel bližnjega kamna in se potegnil kvišku in že je stal na nogah.

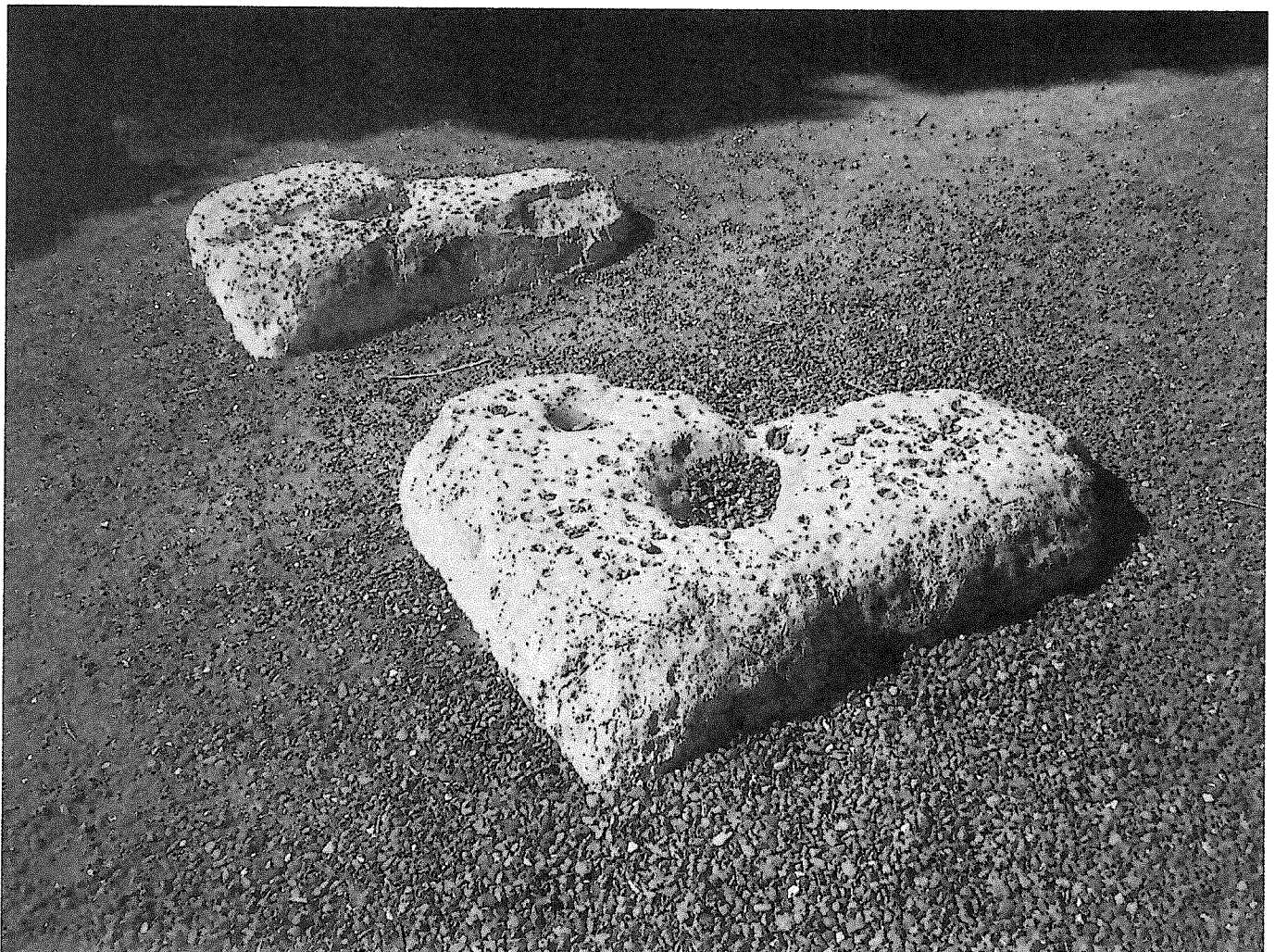
Bil je rahlo negotov, a njegove do tedaj neuporabne noge so ga kar naenkrat držale. Kos usnja, ki ga je imel privezanega za pasom,

da se je vlekel po njem, da ne bi ranił kože, je sedaj visel na njem kot kakšen majhen predpasnik. Takoj, ko je stal na nogah, me je začel zopet iskati. Hodil je sem ter tja in ostro gledal pod noge, kje me bo zopet našel. Res sta se najina pogleda kmalu zopet srečala. Nežno, kot velik zaklad me je zopet stisnil k sebi. Nato pa me položil v svoj edini žep, ki ga je imel na prsih svoje srajce. Kar samo se mu je smejalo, ko se je peš vračal proti mestu. Najprej sem se udobno namestil. Že takoj za tem pa so me preplavile samozadovoljne misli, da čeprav sem samo žebelj, nisem navaden žebelj. Namočen sem bil namreč v krvi Boga. S tem sem prišel do čudežnih moči, kar pa utegne biti še prav zanimivo. Hodil je in klical mimoidoče po imenih. On je vse poznal, njega pa ni prepoznal nihče.

Toliko o moji zgodbi za danes. Vse ostalo, kako sem postal spoštovan predmet, koliko in kako jih je še po meni ozdravilo, drugič. Pa tudi to, kako sem živel skupaj z navadnim žebljem, ki ni bil nikoli namočen v Kristusovi krvi. Zato nima nobenih čudotvornih moči. Res je pravi blefer, čeprav ga je Kajfa nekajkrat preplačal, od njega ni bilo nobene koristi. Pa tudi to, kako sva potem upokojena prebijala čas do ponovne osvoboditve v Kajfovi grobnici.

Za danes je dovolj. Mir, zdravje in vse dobro vsem, ki ste ob moji zgodbi vztrajali do konca.

Naj vas v imenu Kristusove krvi, v kateri sem bil namočen, še blagoslovim z blagoslovom troedinega Boga, Očeta in Sina in Svetega duha. Postanite in ostanite zdravi, blagoslovljeni in ljubljeni!

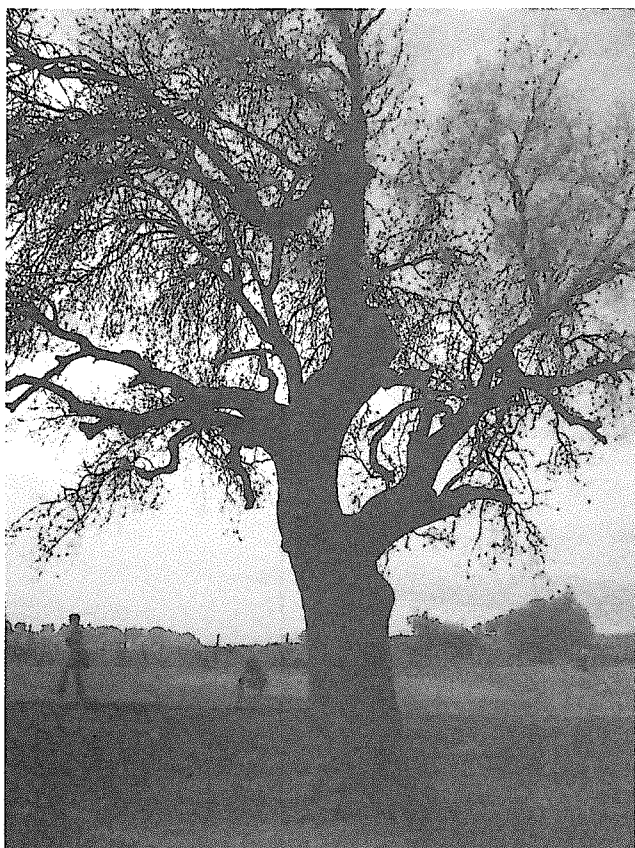

Rupnik Tatjana

Služba nekega drevesa

Mmmmm, kako se je dobro malo pretegniti in nastaviti soncu. Pa tudi tale rahel vetrič, ki mi mrši veje in listje, mi prav prija. Samo, da ne bo premočan in me bo ločil od mojih »korenin«.

Vidim, da tudi mojim bratom ugaja sonce in vetrič. Glej, glej, tam pri mlajšem bratu si je pa nekdo poiskal senco. Prav veselo sem, da smo že zdaj koristni, preden nas ločijo od »korenin«. Čeprav mi je prijetno, pa navsezadnje komaj čakam, da me posekajo in bom služilo še za kaj več, kot samo za senco. Mogoče bom komu služil kot stol, na katerega se bo usedel po napornem delu, mogoče miza, okrog katere se bo zbirala družina, omara, kamor bo družina shranjevala hrano ali obleke, ..., mogoče pa bom celo komu opora na

stara leta, ali pastirska palica. Ja, res bom bolj koristno, kot sedaj tu. Sicer pa se vsak mora enkrat ločiti od »korenin« in iti svojo pot. Pravzaprav ne svojo, saj bom vedno ob nekem.

Spomnim se, kako je zadnjič en Pastir - imel je prav tako palico, kot bi si želelo, da bi bilo nekoč tudi jaz - zbral okrog sebe malo nenavadno čredo. Poslušala ga je množica ljudi. Mnogi iz množice so v naši senci poiskali prostor in se naslonili na nas, On pa je stal in govoril. Nekaj sem slišalo, ampak nisem vsega razumelo. Spomnim pa se, ko je rekel, da se moramo odločiti, pustiti bremena in iti naprej. Mislim, da je rekel celo, naj gremo za Njim. Dolgo je govoril in zaskrbelo ga je, da je množica lačna, pred sabo pa so imeli še dolgo pot. Prišli so namreč od daleč. Prav zanimalo me je, kje bo dobil toliko hrane, da jih bo nasitil.

Množica je bila pa prav zanimiva. Kot, da ni lačna, kot bi jim bila hrana tista Beseda, ki je prihajala od Njega. Pastir se je malo posvetoval s svojimi spremljevalci in kar naenkrat je bilo hrane še preveč za vse. Le kje jo je dobil? Videlo sem, da so imeli samo par hlebov in nekaj rib, množica pa je bila večja, kot je listja na mojih vejah. Le od kje je prišel ta Pastir?

Glej, glej prišel je tudi moj čas, da grem služiti. Au, saj to pa boli! No, ja, saj ni tako hudo. Če so do sedaj že mnogi moji bratje in sestre to prestali, bom pa ja tudi jaz.

Kam me pa nesejo? Saj tu ni doma tesar! Le kaj bodo naredili iz mene? Aha, vse kaže, da bom podpora za hišo, v kateri bo žive-la srečna družina, morda podpora za hlev, kamor bodo zvečer pastirji prignali čredo iz paše, ...

Neee, križ delajo iz mene in glej, tam peljejo prav tistega Pastirja, ki sem ga zadnjič videl, ko je govoril in nasitil množico. Kaj so pa naredili iz njega? Revež, kako mora trpeti! Pa na glavi ima trnjevo krono! Oh, ne, zdaj bo moral pa še mene nositi! Skušalo se bom narediti lahkega.

Le zakaj mi ne gre in ne gre, da bi mu pomagalo, tudi samo sem vedno težje. Le kaj me sili, da s tako težo pritiskam na njegova ramena? Kaj so mi naložili, da sem tako težko? Pa saj ta revež nosi bremena vsega sveta.

Oprosti mi, Pastir, da si pod mojo težo že trikrat padel.

Počasi mi postaja jasno, kakšna je najina usoda. Slekli so te že, zdaj pa še za suktnjo žrebajo!

Verjemi mi, da tile žebliji bolijo tudi mene. Pa ne toliko zaradi lukenj, ki jih delajo vame, ampak zato, ker Ti tako trpiš. Ti, ki si tako lepo govoril in s svojo Besedo nahranil tako veliko množico. Kje pa so zdaj vsi? Tam vidim samo enega, ki stoji on Tvoji Materi. Uboga Mati, kaj mora prestati!

Kaj? Zapustili so te, vse so ti vzeli, zdaj jim boš pa še svojo Mater dal za mamó!? Ti si pa res nekaj posebnega. Zdi se mi, da so Te s tem napisom, ki so ga mi pribili, kot so pribili tudi Tebe, želeli zasmehovati, ampak si jim dobro pokazal. Ti si res Kralj! In to ne samo Kralj Izraela, kot tu piše, ampak Kralj veličastva.

Nisem si želelo takega služenja, sem pa srečno, ker je na meni visel Bog.

*Trava ovne, cvet se osuje.
Gospodova beseda pa ostane na veke.
To je beseda,
ki vam je bila oznanjena kot veselo oznanilo.
1 Pt 1,24-25*